

แถลงการณ์โดย มูลนิธิสิทธิมนุษยชนไทใหญ่

วันที่ 19 พฤษภาคม 2569

เหมืองแร่แรร์เอิร์ธของจีนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐฉาน ใช้แรงงานทาสชาวพม่าที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ของกลุ่มสแกมเมอร์

จากการสัมภาษณ์ผู้รอดชีวิตจากการค้ามนุษย์ ทำให้พบว่าเหมืองแร่แรร์เอิร์ธ (แร่หายาก) ของบริษัทจีนในตอนใต้ของเมืองสาต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐบาล ติดกับพรมแดนประเทศไทย ใช้แรงงานทาสชาวพม่าจากเมืองท่าซี้เหล็กที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ของกลุ่มสแกมเมอร์

“โกเต้ท” ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์เมื่อเดือนเมษายน 2568 ถูกชักจูงให้มาทำงานโดยบริษัทสแกมเมอร์ของจีน ซึ่งตั้งอยู่ที่ยอง นี อูร์สออร์ทที่เป็นของกองทัพว่า (United Wa State Army - UWSA) ในเมืองท่าซี้เหล็ก เขาเคยทำงานที่นั่นในแผนกบัญชีจนถึงช่วงปลายเดือนมกราคม 2568 ตอนนั้นตัวเขาและเพื่อนร่วมงานอีกสองคน ถูกกล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรมว่า ยักยอกเงินจากหัวหน้าฝ่ายบัญชีที่เป็นชาวจีน และถูกลงโทษด้วยการบังคับให้ทำงานเป็นคอลเซนเตอร์ในแก๊งสแกมเมอร์ โดยไม่ได้รับค่าแรง หลังผ่านไปสามเดือน ทั้งสามคนก็ถูกส่งตัวด้วยรถยนต์ พร้อมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจพม่าหนึ่งนายไปที่เมืองยอง ทางตอนใต้ของเมืองสาต และถูกส่งตัวให้กับทหารกองทัพว่า จากนั้นก็ถูกพาตัวไปที่เหมืองแร่แรร์เอิร์ธที่เป็นของบริษัทจีน และอยู่ด้านตะวันออกเฉียงเหนือห่างจากชายแดนไทยประมาณแปดกิโลเมตร

ชายทั้งสามคนถูกขังไว้ร่วมกับนักโทษของกองทัพว่าอีกประมาณสามสิบคน บางคนถูกล่ามโซ่ โดยถูกควบคุมตัวที่เหมืองแร่ นักโทษเหล่านี้ถูกบังคับให้ต้องใช้แรงงานหนัก รวมทั้งการขุดดินและขนส่งของ บางครั้งก็ถูกพาตัวไปที่เหมืองแร่แรร์เอิร์ธอีกแห่งหนึ่งซึ่งเป็นของบริษัทจีนแห่งเดียวกัน ตั้งอยู่ด้านตะวันตกของแม่น้ำก พวกเขาถูกจำกัดให้มีที่อยู่แยกต่างหากจากคนงานเหมืองทั่วไปอีกหนึ่งร้อยคน คนงานเหมืองเหล่านี้มาจากหลายพื้นที่ในพม่า

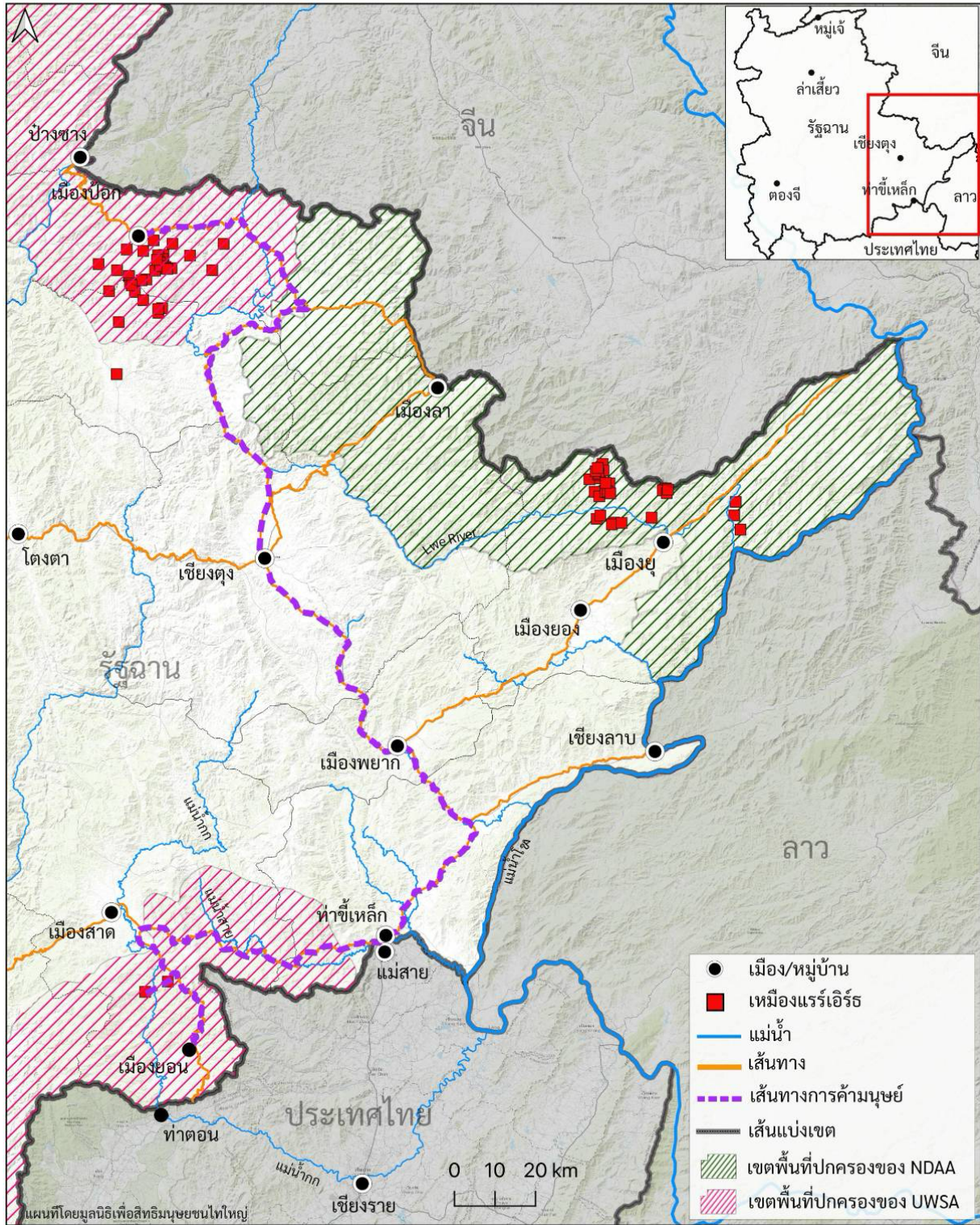
เหมืองแห่งนี้ซึ่งมีคนงานจีนกว่าห้าสิบคน ได้รับการคุ้มครองจากทหารกองทัพว่าประมาณห้าสิบนาย เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งของโกเต้ทพยายามหลบหนีในตอนกลางคืน แต่ถูกจับได้ และถูกข่ม ทั้งยังถูกส่งตัวไปสถานคุมขังของกองทัพว่าอีกที่หนึ่ง จากนั้นก็ถูกส่งตัวไปที่เหมืองแร่แรร์เอิร์ธอีกที่หนึ่ง ซึ่งเป็นของบริษัทจีนแห่งเดียวกันแต่อยู่

ที่เมืองปักกิ่ง ทางเหนือของภูฏานใกล้กับพรมแดนประเทศจีน โกะเต้ต้องทำงานที่เหมืองเมืองยอนประมาณสองเดือน ก่อนจะสามารถหลบหนีออกมาได้

จากข้อมูลเกี่ยวกับขอบเขตการทำเหมืองในภาคตะวันออกของภูฏาน เป็นการทำเหมืองอย่างผิดกฎหมายเหมืองแร่หลายแห่งไม่สามารถปฏิบัติตามมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมได้ และทำให้เกิดการปนเปื้อนที่อันตรายในแม่น้ำ และส่งผลกระทบต่อพรมแดนจากการทำเหมืองในพม่า และในตอนนี้ การทำเหมืองของชาวจีน ยังเชื่อมโยงกับแก๊งสแกมเมอร์ของจีน ซึ่งมีเหยื่อการค้ามนุษย์เป็นเยาวชนจากพม่า ที่ถูกบังคับให้เป็นแรงงานทาสเพื่อทำเหมือง ทำให้เห็นถึงความล้มเหลวของมาตรการต่าง ๆ และที่เลวร้ายกว่านั้น คือการส่งมอบที่ดินและทรัพยากรของภูฏานให้กับนักลงทุนต่างชาติที่เชื่อมโยงกับกลุ่มอาชญากรข้ามชาติ พวกเขาสนใจเพียงแต่การแสวงหากำไร โดยไม่คำนึงถึงต้นทุนต่อสิ่งแวดล้อมและชีวิตของประชาชนในพื้นที่

การกระทำดังกล่าว ควรเป็นสัญญาณเตือนให้กับประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้ ที่ได้รับผลกระทบข้ามพรมแดนจากการปนเปื้อนในแม่น้ำจากการทำเหมืองในภูฏานว่า การพยายามร้องขอให้รัฐบาลพม่าออกมาตรการควบคุมการทำเหมือง เป็นวิธีที่ไม่ได้ผล แนวทางเพียงอย่างเดียวที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างจริงจัง คือการออกมาตรการให้อุตสาหกรรมเหมืองแร่ต้องอยู่ใต้การควบคุมอย่างจริงจังโดยรัฐบาลประชาธิปไตยแบบสหพันธรัฐอย่างแท้จริง ซึ่งจะสามารถปกป้องอธิปไตยเหนือที่ดินและทรัพยากรของตนเอง และให้ความสำคัญเร่งด่วนต่อสวัสดิภาพของประชาชน

เส้นทางคมนาคมแก๊งคอลเซ็นเตอร์ที่ตกเป็นเหยื่อการค้ำมนุษย์จากท่าซี้เหล็ก ถูกนำตัวไปยังเมืองแร่หายากในรัฐฉานตะวันออก

ข้อมูลพื้นฐานของอุตสาหกรรมสแกมเมอร์ในเมืองท่าซีเหล็ก

แม้ว่าเมืองท่าซีเหล็กจะอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลมาอย่างสมบูรณ์ แต่ก็ยังคงเป็นศูนย์กลางหลักของการปฏิบัติการหลอกลวงทางออนไลน์ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเวียดนาม จากข้อมูลของโกเต้ท ธุรกิจสแกมเมอร์เริ่มเกิดขึ้นในเมืองท่าซีเหล็กเป็นครั้งแรกในปี 2565 จากนั้นก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงปลายปี 2566 เพราะสแกมเมอร์ชาวจีนจำนวนมากได้โยกย้ายถิ่นฐานมายังพื้นที่นี้ เพื่อหลีกเลี่ยงมาตรการปราบปรามที่เกิดขึ้นในระหว่าง ปฏิบัติการ 1027 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของเวียดนาม

ในตอนแรก แก๊งไซเบอร์สแกมเมอร์ที่ย้ายมาเมืองท่าซีเหล็ก เริ่มจากการก่อตั้งหน่วยงานสแกมเมอร์ (ซึ่งมีชื่อเรียกในท้องถิ่นว่า “หน่วย หงาน ซา ออนไลน์ (ต่างชาติ) ซึ่งตั้งอยู่ในอาคารที่ให้บริการคาสีโนออนไลน์ขนาดใหญ่ โดยเป็นการทำธุรกิจสแกมเมอร์ควบคู่ไปกับการเปิดคาสีโนออนไลน์และการเล่นเกม และตั้งอยู่ในพื้นที่ขนาดใหญ่ ซึ่งมักมีอาคารสูงหลายชั้น

จนถึงช่วงต้นปี 2567 เมืองท่าซีเหล็กเริ่มมีชื่อเสียงมากขึ้นในฐานะเป็นแหล่งสแกมเมอร์ เพื่อสร้างภาพว่ามีความจริงจังก่อการแก้ปัญหา รัฐบาลพม่าจึงเริ่มปฏิบัติการ “ปราบปราม” แหล่งสแกมเมอร์ในเมืองท่าซีเหล็ก มีการบุกเข้าไปตรวจค้นในอาคารหลายแห่งและจับกุมกลุ่มคนงานสแกมเมอร์หลายกลุ่ม แต่ไม่มีการจับกุมตัวผู้จัดการ แก๊งสแกมเมอร์บางส่วนได้หยุดทำงานชั่วคราวและหลบซ่อนตัวอยู่ในพื้นที่ หรือไม่ก็ย้ายไปยังแหล่งอื่นรวมทั้งที่เมืองเมียวดี หรือเขตเศรษฐกิจพิเศษสามเหลี่ยมทองคำของประเทศลาว แต่บางส่วนก็ลดขนาดของกิจการลง และย้ายไปยังพื้นที่ที่มีปัญหาน้อยกว่ารอบเมืองท่าซีเหล็ก ทำให้อุตสาหกรรมสแกมเมอร์ในเมืองท่าซีเหล็กไม่เคยหยุดดำเนินงานแต่อย่างใด แบบแผนการปราบปรามเป็นครั้งคราวเพื่อสร้างภาพเช่นนี้ ส่งผลให้ธุรกิจสแกมเมอร์ยังคงดำเนินงานต่อไปได้ในรูปแบบต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ยังคงเกิดขึ้นจนทุกวันนี้ในเมืองท่าซีเหล็ก

ยอง นี อู รีสอร์ทแหล่งช้อปปิ้งสแกมเมอร์ที่เป็นของกองทัพว่า

ชะตากรรมในฐานะเหยื่อการค้ามนุษย์ของโกเต้ท เริ่มต้นขึ้นที่ศูนย์กลางสแกมเมอร์ขนาดใหญ่ ซึ่งมีชื่อเสียงมากที่สุดในเมืองท่าซีเหล็ก รวมทั้ง “ยอง นี อูรีสอร์ท” ที่เขตห้องลิก ด้านใต้ของเมืองท่าซีเหล็ก โดยตั้งอยู่ติดกับสำนักงานประสานงานเมืองท่าซีเหล็กของกองทัพว่า และอาคารเหล่านี้ทั้งหมดเป็นของและถูกควบคุมโดยกองทัพว่า

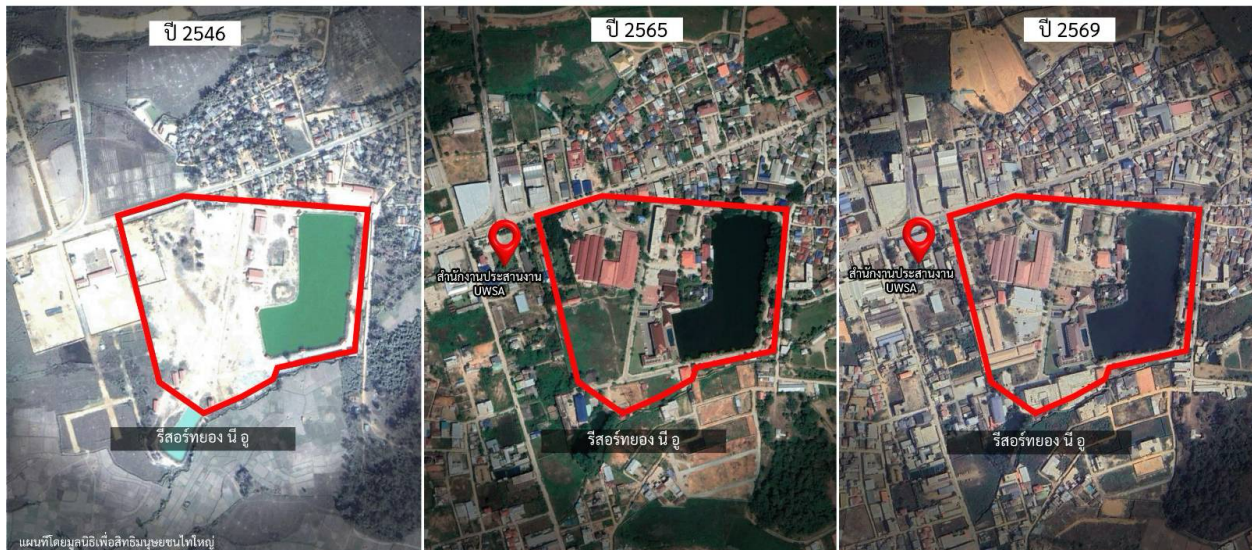
ที่ตั้งรีสอร์ทของ นี อูของกองทัพพม่าในเมืองท่าขี้เหล็ก

เดิมรีสอร์ทแห่งนี้มีชื่อเรียกว่า “บ่อปลา” (ซึ่งหมายถึงสระน้ำเทียมขนาดใหญ่ในพื้นที่) และเริ่มเป็นที่รู้จักอย่างมากในปี 2549 เมื่อสำนักข่าว Shan Herald Agency for News เปิดตัวรายงานสอบสวนการค้ายาเสพติดในรัฐฉาน โดยเปิดเผยว่า เปา โหยว่ หวา น้องชายคนเล็กของ เปา โหยว่ ฉียง ผู้นำกองทัพพม่า เคยอาศัยอยู่ที่นี้ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2546 ถึงกุมภาพันธ์ 2547 โดยในช่วงเวลาดังกล่าว เขาได้สั่งซิงพ่อค้ายาบ้า 113 คนในรีสอร์ทแห่งนี้ เพราะไม่สามารถจ่ายหนี้ให้กับกองทัพพม่าได้ และต่อมามีการขายรีสอร์ทแห่งนี้ให้กับกองทัพพม่าหลังจากเจ้าของที่เป็นพ่อค้ายาเสพติดและเป็นคู่แข่ง ได้ถูกฝ่ายตรงข้ามยิงจนเสียชีวิตในปี 2540

รายงานของสำนักข่าว SHAN เปิดเผยว่ ตอนนั้นมีคาสีโนตั้งอยู่สองแห่งแล้ว มีบาร์คาราโอเกะหนึ่งแห่ง และมีโรงแรมขนาดเล็กอยู่ในรีสอร์ทบ่อปลาเมื่อปี 2549 แต่อีกสี่ปีต่อมา ได้มีการสร้างอาคารหลายชั้นเพิ่มขึ้นอีกภายในบริเวณเดียวกัน

ภาพใหม่แลปส์ของรีสอร์ทของ นี อูในท่าซี้เหล็ก

โก้เต้ทเคยทำงานให้กับบริษัทสแกมเมอร์ของชาวจีนแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ในยอง นี อู รีสอร์ทเช่นเดียวกับชาวพม่าอีกหลายคน แรงจูงใจของเขาเกิดขึ้นจากรายได้ที่สูงมาก และเขามาทำงานด้วยความสมัครใจ และในตอนนั้นก็ไม่ได้รับการปฏิบัติที่โหดร้าย เพียงแต่จะถูกกักตัวให้อาศัยอยู่และทำงานในอาคารเท่านั้น (โดยจะมีเจ้าหน้าที่ติดอาวุธลาดตระเวนตลอดทั้งพื้นที่) แต่หลังจากถูกกล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรมว่าเกี่ยวข้องกับการชักชวนเงิน เขาจึงถูกปฏิบัติแบบเดียวกับคนงานสแกมเมอร์ เหยื่อการค้ามนุษย์คนอื่น ๆ และถูกขังไว้ในห้อง ถูกบังคับให้ต้องโทรศัพท์เพื่อหลอกลวงคนอื่น ทั้งยังถูกลงโทษทางกาย (รวมทั้งการทำท่าสควอท) ถ้าไม่สามารถทำงานได้ตามเป้าหมาย จึงไม่ต้องสงสัยว่า การที่แก๊งสแกมเมอร์ชาวจีนสามารถควบคุมการดำเนินงานขนาดใหญ่ที่ละเมิดสิทธิเช่นนี้ ในยอง นี อู รีสอร์ท ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองท่าซี้เหล็กได้ เป็นเพราะพวกเขาต้องจ่ายเงินจำนวนมากให้กับหน่วยงานของรัฐบาลทหารพม่า

สอดคล้องกับปากคำของเจ้าหน้าที่ของกรมกิจการทั่วไปเมืองท่าซี้เหล็ก (Tachileik General Administration Department) ซึ่งเปิดเผยเรื่องราวภายใน หลังจากตำรวจได้ไปบุกตรวจค้นรีสอร์ทของ นี อู เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2569 หลังจากในโซเซียลมีเดียของจีนได้เผยแพร่ข้อมูลอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับการปฏิบัติที่โหดร้ายต่อคนงานชาวจีนในสถานที่ดังกล่าว เขาบอกว่า พลเมืองชาวจีน 150 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ ได้ถูกจับกุมระหว่างการบุกตรวจค้น แต่ผู้จัดการกลุ่มสแกมเมอร์ชาวจีนกว่า 300 คนที่เป็นผู้บริหารบริษัทอย่างน้อยห้าแห่งในยอง นี อู รีสอร์ทแต่ละคนได้จ่ายเงิน 50,000 ถึง 100,000 บาทให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานอื่น ๆ เพื่อให้สามารถย้ายไปทำงานที่อื่นได้ รวมทั้งพื้นที่ภายในและรอบเมืองท่าซี้เหล็กเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจค้นและจับกุม

ตำรวจหม่าเข้าตรวจค้นที่ยอง นี อู รีสอร์ท เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2569 (เครดิตรูป SHAN)

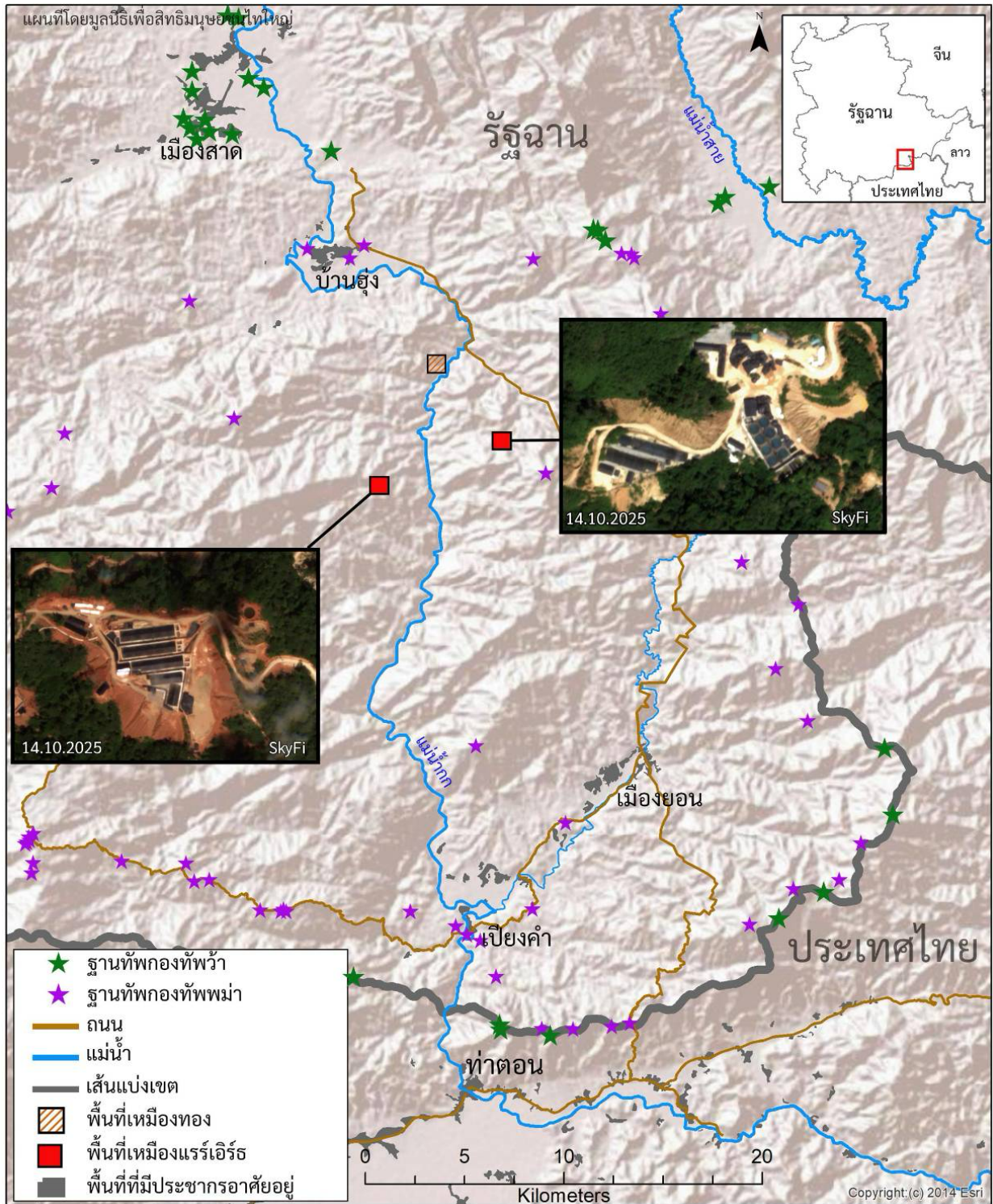
เหมืองแร่แรร์เอิร์ธในเมืองยอน

มูลนิธิสิทธิมนุษยชนไทใหญ่ (SHRF) ได้เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับเหมืองแร่แรร์เอิร์ธสองแห่งในเมืองยอน ทางตอนใต้ของเมืองสาตเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2568 ภาพถ่ายดาวเทียมย้อนหลังแสดงให้เห็นขั้นตอนการจัดเตรียมพื้นที่ของเหมืองแร่แรร์เอิร์ธ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากแม่น้ำกักด้านทิศตะวันออก 3.6 กิโลเมตร (ซึ่งเป็นจุดที่โก่เต้ถูกลำตัวไปไว้) และเริ่มดำเนินงานตั้งแต่ช่วงกลางปี 2566 ทั้งยังมีภาพของเหมืองแร่แรร์เอิร์ธซึ่งตั้งอยู่ห่างจากแม่น้ำกักด้านทิศตะวันตก 2.6 กิโลเมตร ซึ่งเริ่มดำเนินงานช่วงกลางปี 2567

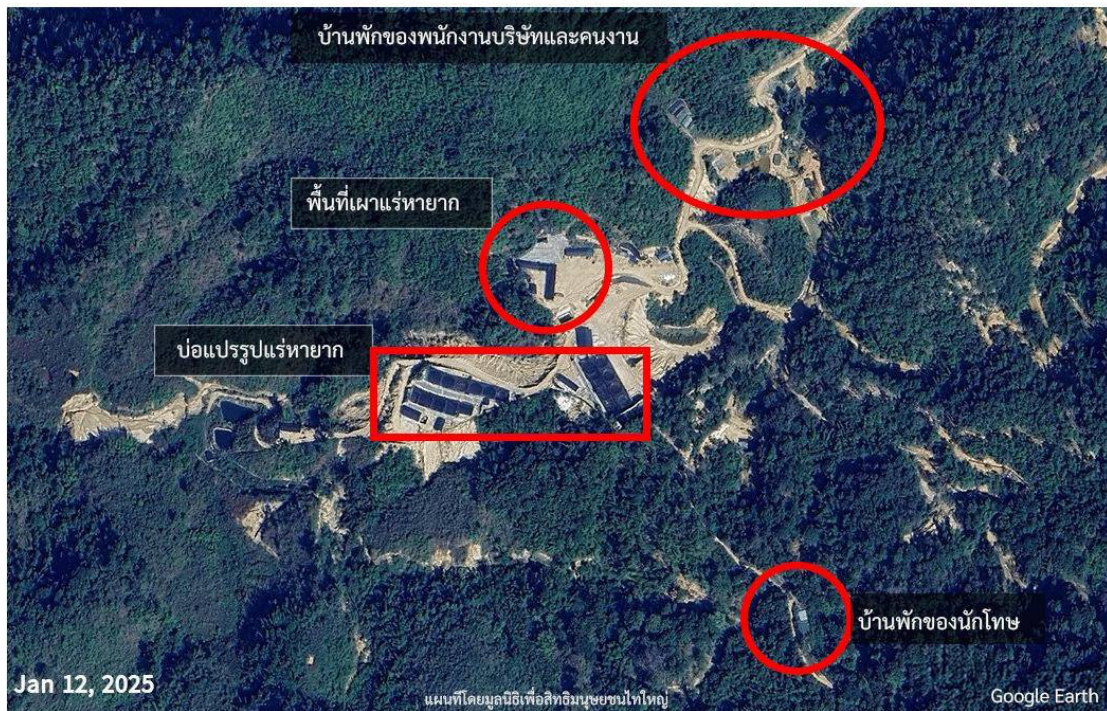
ในวันที่ 26 ตุลาคม 2568 SHRF เปิดเผยว่า บริษัท Chinese Investment Mining Company ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจจากจีน เป็นผู้อยู่เบื้องหลังการทำเหมืองแร่แรร์เอิร์ธที่เมืองยอน

จากภาพถ่ายดาวเทียม โก่เต้ทซึ่ให้ดูพื้นที่ต่าง ๆ ในเหมืองแร่แรร์เอิร์ธในเมืองยอนซึ่งเขาเคยถูกบังคับให้ทำงานในเมือง รวมทั้งในอาคารที่ตัวเขาและนักโทษคนอื่นถูกขังเอาไว้ ซึ่งอยู่ห่างจากพื้นที่แต่งแร่ของโรงงานประมาณ 300 เมตรไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

เหมืองแร่หายากตามแนวแม่น้ำก๊กเมืองยอน ทางทิศใต้ของเมืองสาต

แผนผังเมืองแร่หายาก ด้านทิศตะวันออกของแม่น้ำกก ในเขตเมืองยอง

การส่งทหารกองทัพว้าไปคุ้มครองเหมืองแร่แรร์เอิร์ธสองแห่งในเมืองยอง แสดงให้เห็นว่า กองทัพว้าเป็นหน่วยงานที่ควบคุมเหมืองดังกล่าวโดยตรง อย่างไรก็ตาม การที่โก่เตีทเคยถูกส่งตัวจากเมืองท่าซี้เหล็กไปเมืองยองโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจพม่า แสดงให้เห็นถึงบทบาทที่สำคัญของรัฐบาลพม่าในการสนับสนุนการขนส่งเพื่อการทำเหมืองเหล่านี้ รวมทั้งการขนส่งอุปกรณ์ วัสดุ และแรงงาน โดยใช้เส้นทางระหว่างเมืองท่าซี้เหล็กและเมืองยองที่อยู่ใต้การควบคุมของรัฐบาลพม่า

การที่รัฐบาลพม่าอ้างว่า รัฐบาลไม่มีอำนาจควบคุมบังคับเหนือเหมืองแร่แรร์เอิร์ธเหล่านี้ จึงเป็นเรื่องไร้เหตุผล เพราะเป็นเหมืองที่อยู่ภายใต้การควบคุมของกองทัพว้า ทั้งในความเป็นจริงแล้วนั้น เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลพม่าย่อมสามารถสั่งปิดเหมืองแร่แรร์เอิร์ธเหล่านี้เมื่อใดก็ได้ โดยการสั่งห้ามการขนส่งทั้งขาไปและกลับจากเหมืองเหล่านี้ และเป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้รับผลประโยชน์ด้านการเงินจึงเป็นเหตุให้ต้องยอมอนุญาตให้เหมืองเหล่านี้เปิดดำเนินการต่อไปได้

บทสัมภาษณ์ “โก่เตีท” (นามสมมติ) ช่วงต้นปี 2569 โดย SHRF

ผมอายุ 25 ปี และเป็นคนจากเมืองท่าซี้เหล็ก หลังเกิดการรัฐประหารปี 2564 ผมต้องหยุดเรียน ในช่วงต้นปี 2565 เริ่มมีการทำธุรกิจ ‘Kyar Pyan’ (ออนไลน์สแกมเมอร์) ในเมืองท่าซี้เหล็ก และนับจากนั้นมา ผมก็ย้ายจากบริษัทหนึ่งไปทำงานกับอีกบริษัท เจ้าของบริษัทเหล่านี้เป็นคนจีนทั้งหมด

ตอนแรกผมทำงานสแกมเมอร์แบบทั่วไป มีการโทรศัพท์ไปหา ตอบข้อความ และตอบข้อสอบถาม แต่พอมีประสบการณ์มากขึ้น ผมก็ยกระดับขึ้นมา และสามารถใช้งานซอฟต์แวร์เพื่อแฮกข้อมูล และดูแลบัญชีการเงินได้ หลังจากเกิด ‘ปฏิบัติการ 1027’ ช่วงต้นปี 2567 ผมจำวันที่ที่แน่นอนไม่ได้ เริ่มมีการปราบปรามอย่างเข้มงวดในเมืองท่าซี้เหล็ก บริษัทของผมจึงตัดสินใจย้ายไปที่ประเทศลาว ที่เขตเศรษฐกิจพิเศษสามเหลี่ยมทองคำ ในตอนนั้นสุขภาพผมไม่ค่อยดี ผมจึงไม่ได้ย้ายตามไปด้วย และได้หยุดทำงานไปช่วงหนึ่ง

ช่วงปลายปี 2567 เพื่อนร่วมงานที่เป็นคนพม่าที่เคยทำงานอยู่ในบริษัทสแกมเมอร์เดียวกันมาก่อน ได้กลับมาหาและขอให้ผมกลับไปทำงานอีก เขาบอกว่าทางบริษัทจะเริ่มเปิดกิจการอีกครั้ง ทำให้ผมกลับไปทำงานให้กับบริษัทในयोग นิ อูร์ริสอร์ทอีกครั้ง และทำให้เกิดปัญหาขึ้นในปัจจุบัน แม้ว่าตอนนั้นจะมีการปราบปรามอย่างเข้มงวด แต่เราก็สามารถทำงานเงียบ ๆ ในอาคารของเราได้

ผมเริ่มทำงานเป็นผู้ช่วยฝ่ายบัญชี เราอาศัยอยู่ในห้องพักที่อยู่ภายในรีสอร์ท แผนกบัญชีมีเจ้าหน้าที่อยู่สี่คน เป็นหัวหน้าฝ่ายบัญชีชาวจีน ตัวผม “โก่เมียว” (มาจากรัฐยะไข่) และ “จายเมือง” (มาจากเมืองหมู่เจ) เราใช้ภาษาอังกฤษเวลาพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ชาวจีน

ผมมีหน้าที่ช่วยลงบัญชี ส่วนอีกสองคนรับผิดชอบการโอนเงิน ดูแลกระแสเงินเข้าและออก ช่วงสองเดือนแรกผ่านไปด้วยดี แต่พอถึงปลายเดือนมกราคม 2568 หัวหน้าฝ่ายบัญชีที่เป็นชาวจีนได้ลาออก และมีผู้หญิงชาวจีนจากฮ่องกงมาทำงานแทน เธอมีท่าทางที่ทำงานด้วยยากและมีนิสัยดูถูกคนอื่น ทำให้ทั้งทีมเกิดปัญหาเกี่ยวกับเธอ และผู้จัดการต้องเข้ามาไกล่เกลี่ยอยู่เสมอ

ความขัดแย้งครั้งใหญ่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 8 มีนาคม ซึ่งเป็นวันเกิดของแฟนของผม ผมเลยไม่ไปทำงานและอยู่ในห้องเพื่อโทรศัพท์ ประมาณบ่ายสามโมง ผู้ช่วยผู้จัดการและรปภ.สองนายมาที่ห้องผม และบอกว่าพวกเขา “มีธุระ” กับผม

เมื่อผมไปถึงที่ห้องผู้จัดการ โกเมียว และจายเมื่องอยู่ในห้องแล้ว เจ้าหน้าที่บัญชีชาวจีนและผู้จัดการกล่าวหาว่า โกเมียว และจายเมื่องโอนเงินไม่ถูกต้อง และกล่าวหาว่าผมเป็นผู้ซุกซ่อนข้อมูลการทำธุรกรรม พวกเขาปฏิเสธข้อกล่าวหา แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง เราขอดูหลักฐาน และขอตรวจสอบกล่องวงจรปิด แต่ทั้งผู้จัดการและผู้ช่วยผู้จัดการไม่สนใจคำขอของเรา พวกเขาฟังแต่ผู้หญิงชาวจีนและหลักฐานที่เธอเสนอ เพราะพวกเขาเป็นคนชาติเดียวกัน ผู้จัดการบอกกับเราว่า เราต้องจ่ายเงิน “ที่หายไป” จำนวน 43,000 หยวน เมื่อเราบอกว่าเราไม่มีเงินมากขนาดนั้น พวกเขาก็บอกให้เราไปคุยกับเจ้านายแทน จากนั้นก็ได้ยึดโทรศัพท์ของเรา และขังพวกเราอยู่ในห้องแห่งหนึ่งในรีสอร์ตนั้น

บ่ายวันต่อมา ประธานบริษัท หยาน ฮุยหมิง ก็เดินทางมาถึง เขาเป็นชาวมณฑลยูนนานโดยกำเนิด และย้ายมาอยู่ที่เมืองท่าซีเหล็กตั้งแต่ประมาณปี 2565 เขายื่นคำขาดให้พวกเราจ่ายเงิน โดยต้องทำงานแต่ไม่รับเงินเดือน ไม่เช่นนั้นเขาจะไปแจ้งความกับตำรวจ กล่าวหาว่าเราเป็นคงานสกปรกเมอร์ พวกเรากลัวว่าจะต้องถูกบังคับให้เป็นทหารเกณฑ์ หากมีการส่งตัวให้กับตำรวจ เมื่อไม่มีทางเลือก เราจึงต้องยอมทำงานโดยไม่ได้รับค่าตอบแทน ผมถูกย้ายจากแผนกบัญชีกลับมาที่คอลเซ็นเตอร์

เราพยายามหาทางหลบหนี บริษัทมีรปภ.เป็นของตนเอง และมีเจ้าหน้าที่ติดอาวุธอยู่ตามจุดต่าง ๆ ทั้งรีสอร์ต แม้ว่ารีสอร์ตแห่งนี้จะตั้งอยู่ในเมืองท่าซีเหล็ก แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนทั่วไปจะเข้ามาได้ ระหว่างทำงานที่คอลเซ็นเตอร์ พวกเขายังบังคับให้เราต้อง ทำท่าสควอช เพื่อลงโทษ หากเราไม่สามารถทำงานได้ตามเป้า

ประมาณสัปดาห์ที่สามของเดือนเมษายน หลังเทศกาลสงกรานต์ เราได้ข่าวว่าตำรวจจะมากดตรวจค้น เจ้านายก็เตรียมการให้เราย้ายไปที่อื่น ผู้จัดการบอกเราว่า เราจะ “ถูกส่งตัว” ไปที่บริษัทแห่งอื่น เขาบอกว่า หากเราต้องการกลับบ้าน เราต้องยอมจ่าย “หนี้” ที่ติดค้างอยู่ ชัดเจนว่าเรากำลังถูกขายให้กับบริษัทอื่น

ภาพหนึ่งจากวิดีโอของแรงงานแสมคมเมอร์ถูกลงโทษในบริเวณศูนย์แสมคมในท่าซี้เหล็ก

ผมพยายามติดต่อที่บ้าน แต่ครอบครัวผมไม่มีเงินมากขนาดนั้นหรอก ที่แย่กว่านั้นสำหรับโก่เมียว บ้านของเขาตั้งอยู่ในพื้นที่สงครามในรัฐยะไข่ ทำให้ไม่สามารถติดต่อกับครอบครัวได้เลย มีแต่จายเมืองที่บอกว่าครอบครัวของเขาจะพยายามหาเงินให้ได้ ผู้จัดการได้มาพูดคุยกับเรา และในช่วงคำวันต่อมา มีการส่งรถไฮลักซ์สเตชั่นแวกอนมารับพวกเรา โดยมีคนขับและผู้ชายอีกคนหนึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าของรถ ส่วนพวกเราสามคนนั่งอยู่ที่หลังรถ และมีเจ้าหน้าที่ชาวจีนอีกคนหนึ่งจากบริษัทที่ได้รับมอบหมายให้เดินทางไปพร้อมกับเรา

ในตอนแรก เราคิดว่าเราคงถูกขายให้กับบริษัทสแกมเมอร์อีกแห่งหนึ่ง แต่พอเข้าไปในรถ หนึ่งในชายสองคนที่อยู่ด้านหน้าซึ่งพูดภาษาพม่า เอาปืนมาโชว์ให้เราดูและบอกว่า ถ้าพวกเรา “ตักตัก” เขาก็จะฆ่าเรา

ผมรู้ว่าเรากำลังเดินทางไปด้านทิศตะวันตก ไปทางเมืองสาต เมื่อไปถึงด้านตรวจหลักของทหารและตำรวจที่อยู่ด้านตะวันตกของเมืองท่าซีเหล็ก พวกเขาได้ตรวจค้นรถของเรา ตรงที่ด้านตรวจ ผู้ชายที่นั่งอยู่ด้านหน้า ซึ่งผมคิดว่าคงเป็นคนใหญ่โต ได้ออกไปจากรถและทักทายเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ด้าน หลังจากที่เขาไปพูดคุยด้วย เจ้าหน้าที่ก็ยอมปล่อยให้รถเราผ่านไปได้ โดยไม่ตรวจอะไร

ทำให้ผมรู้ทันทีว่าเขาน่าจะเป็นตำรวจ ต่อมาเมื่อเราเดินทางกลับมาที่ท่าซีเหล็ก ผมได้เห็นตัวเขาบ่อย ๆ ตามจุดตรวจในหลายที่ และผมทราบต่อมาว่าเขาชื่อ วิน จายัน เป็นเจ้าหน้าที่จากหน่วยเฉพาะกิจต่อต้านการค้ำมนุษย์ และมียศเป็นจ่าสิบเอก

พวกเขาขับรถต่อไปทั้งคืนโดยไม่หยุดให้เราไปเข้าห้องน้ำเลย เช้าวันต่อมา เราไปถึงที่เมืองยอนซึ่งอยู่ใต้การควบคุมของกลุ่มว้า (กองทัพว้า) มีรถยนต์อีกคันหนึ่งจากกองทัพว้าที่มารับพวกเรา พวกเขาเอาอาหารเข้ามาให้เรากิน จากนั้นก็ขับรถอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงไปที่เหมือง หลังจากส่งพวกเราแล้ว รถก็ขับกลับไป

ตอนนั้นเองที่เรารู้ว่า เราถูกขายให้มาทำงานที่เหมืองแร่ ตั้งแต่ด้านนอกของเหมือง คุณอาจจะคิดว่าไม่มีกลุ่มติดอาวุธอยู่ข้างใน แต่ในความจริงในพื้นที่มีทหารว่าในชุดเครื่องแบบอยู่เต็มไปหมด พวกเขาซึ่งเราไว้ร่วมกับนักโทษของกองทัพว้า ซึ่งถูกบังคับให้มาทำงานที่นี่ มีนักโทษอยู่ประมาณสามสิบคน มีทั้งชายชาวจีน ว้า และพม่า บางส่วนถูกล่ามโซ่เอาไว้ และต้องนอนล่ามโซ่ติดกับท่อนไม้ในเวลากลางคืน พวกเขาไม่ยอมให้เราสูงส่งกับคนงานทั่วไปที่ได้รับค่าตอบแทน เหมืองแห่งนี้มีคนงานทั่วไปอยู่ประมาณ 100 คนทั้งที่เป็นคนพม่า ไทใหญ่ ว้า อาข่า และลาหู่ พวกเขาก็ก้าวและไม่ยอมพูดกับเรา

เหมืองแห่งนี้มีเจ้าหน้าที่เป็นคนจีนประมาณ 50 ถึง 60 คน เป็นคนที่ดูแลการดำเนินงานของเหมือง และมีล่ามภาษาพม่าหนึ่งคน แต่ภาษาที่ใช้ทั่วไปในการทำงานประจำวันในเหมืองจะเป็นภาษาจีน

คนงานประจำมีหน้าที่เทน้ำกรดลงไปในห้องขุด และทำการแต่งแร่ ส่วนพวกเราและนักโทษต้องทำงานหนัก ทั้งการขุดดินและแบกกระสอบและถังเหล็กที่บรรจุด้วยสารประเภทต่าง ๆ หลังจากที่เราเริ่มทำงาน ผมจึงทราบว่าเหมืองแห่งนี้เป็นเหมืองสกัดแร่แรร์เอิร์ธ ในเหมืองจะมีกลิ่นของสารเคมีเข้มข้น ทหารกองทัพว้าให้แม่สั๊กพวกเรามาสมระหว่างทำงาน

สถานที่พักของเราอยู่ในหุบเขา แยกต่างหากจากที่พักของคนงานทั่วไป เวลาที่จะต้องขึ้นเขาไปทำงานรวมทั้งการขุดดิน จะมีรถบรรทุกมารับพวกเรา

ในเหมืองแห่งนี้ ยังมีการจัดพื้นที่เฉพาะเพื่อเผาแร่แรร์เอิร์ธ เราไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในพื้นที่นี้ เว้นแต่ตอนที่ถูกสั่งให้ไปขนกระสอบแร่แรร์เอิร์ธที่ถูกเผาแล้ว เพื่อนำไปใส่ไว้บนรถบรรทุก

เหมืองที่เราพักอาศัยตั้งอยู่ด้านตะวันออกของแม่น้ำกก ผมเคยไปที่เหมืองแร่แร่เอิร์ธอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ด้านตะวันตกของแม่น้ำสองครั้ง ที่เหมืองแห่งนั้นมีแรงงานเป็นนักโทษประมาณ 30 คน ทำหน้าที่ขุดดิน พวกเขาใช้รถบรรทุกขนพวกเราไปที่แม่น้ำ จากนั้นก็ข้ามแพ และจะมีรถบรรทุกอีกคันหนึ่งพาเราไปที่เหมือง

เรามีอาหารกินสองมื้อต่อวัน ไม่ต้องพูดถึงคุณภาพของอาหารเหล่านั้น ส่วนมากจะเป็นน้ำข้าวหรือซาลาเปาที่มาพร้อมกับผักต้ม

หลังจากผ่านไปประมาณสองสัปดาห์ จายเมืองและนักโทษคนหนึ่งพยายามหลบหนีตอนกลางคืน แต่ถูกจับได้ในคืนนั้น หลังจากนั้น พวกเขา ก็ยึดโทรศัพท์ของเราไป จายเมืองและนักโทษคนดังกล่าวถูกทรมานว่าทุบตีด้วยไม้ พวกเขาเรียกให้ทุกคนมาดูตอนที่ทรมานพวกเขาไว้กับต้นไม้ จากนั้นก็เริ่มตีพวกเขา และปล่อยให้ผูกอยู่กับต้นไม้ตลอดทั้งคืน ตอนนั้นเป็นช่วงหน้าร้อน พวกเขาจึงรอดชีวิตมาได้ เพราะถ้าเป็นหน้าหนาว พวกเขาอาจจะตายไปแล้ว

วันต่อมามีการล่ามโซ่และส่งตัวพวกเขาไปที่สถานกักตัวของกองทัพอีกแห่งหนึ่ง ผมไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายอีกคนหนึ่งหลบหนีไปพร้อมกับเขา แต่ผู้ควบคุมเหมืองแร่ที่นำตัวเรามาที่นี่ ได้ขอให้ส่งตัวจายเมืองไปทำงานที่เหมืองแร่เอิร์ธอีกแห่งหนึ่งที่เมืองปัก

ต่อมาพวกเขายอมคืนโทรศัพท์ให้กับผมช่วงต้นเดือนพฤษภาคม และผมได้พยายามหาทางหลบหนีออกมาจากที่นั่นจนสำเร็จในวันที่ 18 มิถุนายน ผมต้องโทรศัพท์ไปขอคาร์ดโดยสารจากครอบครัว เพื่อเดินทางจากเมืองยอนไปที่บ้าน

(หมายเหตุ: โโกเต้ทได้อธิบายอย่างละเอียดให้ SHRF ได้ทราบเกี่ยวกับวิธีการหลบหนี แต่มีการตัดข้อความเหล่านั้นตามที่เขาร้องขอเพื่อความปลอดภัยของเขา)

ต่อมาประมาณกลางเดือนกรกฎาคม ครอบครัวของจายเมืองได้ใช้เงินและใช้เส้นสายที่มีกับกลุ่มติดอาวุธ และได้เดินทางไปเพื่อซื้อตัวเขากลับมาจากเมืองปัก ผมได้ข่าวว่า ก่อนหน้านั้นเขาเพิ่งไปทำงานที่เมืองส่วยหลี่ในฝิ่งจิ้น ตรงข้ามเมืองหมู่เจในฝิ่งรัฐฉาน แต่เกิดเหตุทะเลาะวิวาทที่นั่น และปัจจุบันเขาถูกคุมขังในเรือนจำของจีน

ส่วนโก เมียนั้น ประมาณสองเดือนหลังจากผมได้รับการปล่อยตัว ผมก็ไม่สามารถติดต่อเขาได้อีกเลย ผมไม่แน่ใจว่าพวกเขาได้ยึดโทรศัพท์เขาไปอีกครั้ง หรือเกิดอะไรขึ้นกับเขา

ติดต่อสอบถาม

จ่าย หอ แสง

ภาษาไทยใหญ่ อังกฤษ

หญิง แลง หาญ

ภาษาพม่า

ฮัก แจต

ภาษาไทยใหญ่ อังกฤษ ไทย